

VLÁDCE V DŽINŮ

P. Djèlí Clark

„Chytrá a třeskatě zábavná steampunková detektivka
s dokonalou rovnováhou humoru a citu.“

S. A. Chakrabortyová, spisovatelka

HOST

Vítěz ceny
NEBULA
2021

A Master of Djinn

Copyright © 2021 by P. Djèlí Clark

All rights reserved

Cover art © Stephan Martiniere

Translation © Jakub Němeček, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1222-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1223-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1224-9 (MobiPocket)

*Claudettě,
které mnozí jiní říkali Liz, ale já jen „mami“.
Díky za všechny ty výlety do knihovny.*

Kapitola první

Archibald James Portendorf schody nesnášel. Byly vždycky tak absurdně dlouhé a pokaždé vedly vzhůru, jako v nějaké hloupé anekdotě. Čas od času měl dokonce dojem, že slyší, jak se mu schody pochechtávají. Kdyby tyhle schody navíc měly oči, zvládly by i víc než se jen pochechtávat — mohly by na něj hledět, jak pod dlouhými zakroucenými ryšavými vousy funí a jak se mu krátké nožky pod zavalitým tělem podlamují. V dnešní moderní době je přímo zločin, že existenci schodišť ještě někdo nezakázal — když taková zdviž dokáže přepravovat cestující ve veškerém pohodlí.

Zastavil se, aby si odpočal u obrovité repliky měděné čajové konvice, jejíž zakřivená hubice připomínala zobák, a odložil své břímě na podlahu. Jaká hanba, že člověk jeho věku (Archibald letos, roku 1912, dosáhl jednašedesáti let) musí snášet taková příkoří. Vždyť by se měl právě uvelebovat na noc s pořádným frťanem v ruce, a ne klusat nahoru po zatracených schodech!

„Za krále, vlast a za firmu,“ zamumlal.

Setřel si z čela pot a zatoužil, aby si uměl sáhnout na vlhkou čáru na zádech a na dalších nejmenovaných částech těla, jež jeho tmavý oblek naštěstí skryl. Na listopad bylo dost horko a Archibaldovo tělo se v téhle věčně rozpálené zemi už ani nedokázalo rozpomenout, co je to nepotit se. S povzdechem

obrátil znavené oči ke klenutému oknu. V tuto hodinu se ještě daly rozeznat šikmé obrysy pyramid, jejichž kamenný povrch se leskl ve světle zářivého úplňku visícího na černé obloze.

Egypt. Záhadný klenot Orientu, země faraonů, legendárních mameluků a nespočetných divů. Archibald zde desátým rokem trávil tři, čtyři, nebo dokonce i šest měsíců na jeden zátah. A jedno bylo jisté: už toho měl po krk.

Thale mizerná, horká a suchá končina ho unavovala. Před třiceti lety byl Egypt právě tak zralý na to, aby se stal dalším územím, které bylo dobyté pro impérium Jejího Veličenstva. Dnes patřil k největším mocnostem a Káhira rychle předstihovala Londýn, ba i Paříž. Egypťané si pyšně vykračovali zdejšími ulicemi a dobírali si Anglii coby „pošmourný ostrůvek“. Jejich jídla Archibalda dráždila v žaludku. Jejich modlitby se ozývaly v kteroukoli denní a noční dobu. A k tomu s obrovskou rozkoší předstírali, že neumějí anglicky, *přestože Archibald věděl, že jeho rodnou řeč ovládají velice dobře!*

A pak tu byli ti džinové. Nadpřirozené stvůry!

Archibald si znovu povzdychl a přešel palcem přes levandulové G vyšité do kapesníku. Ten kapesníček mu Georgiana darovala před svatbou. Jeho egyptské pobyty neměla ráda o nic víc než on, protože zůstávala v Londýně a sekýrovat mohla leda tak služebnictvo.

„Už jen pár týdnů, drahá.“ Už jen pár týdnů a on na palubě vzducholodi poletí domů. Jak rád jen uvidí svůj „pošmourný ostrůvek“, kde bývá listopad rozumně studený a deštivý. Bude se procházet úzkými uličkami a vychutnávat kdejaký smrdutý puch. A na Vánoce se spektakulárně opije dobrou, tvrdou anglickou whisky!

Ta myšlenka mu dodala dobré nálady. Zvedl svůj ranec a znovu vyrazil po schodech. Mašíroval vzhůru a do rytmu si pobrukoval vlasteneckou píseň „Vládni, Británie, vládni!“ Leč tato kapka patriotismu nemohla být protivnému schodišti ani

zdaleka soupeřem. Když Archibald konečně vystoupal na jeho vrcholek, všechen elán z něj dávno vyprchal. Vrávoravě došel k vysokým dvojkřídlým dveřím z tmavého, téměř černého dřeva, vsazeným do kamenného oblouku, zastavil se před nimi, opřel se rukama o kolena a hlučně funěl.

Jak tam tak stál, uslyšel slabé zvonění a zvedl hlavu. Ten podivný zvuk k němu doléhal tu a tam už celé týdny — jakási vzdálená ozvěna úderů kovu o kov. Vyptával se na to sluhů, ale většina z nich zvuk nikdy nezaslechla. Ti, kteří jej slyšeli, tvrdili, že jde pravděpodobně o neviditelného džina obývajícího zdi, a navrhovali Archibaldovi, aby začal předčítat z té či oné posvátné knihy. Jenže ten zvuk stejně musel vycházet z —

„Portendorf!“

Při tom zvolání se Archibald napřímil. Upravil se, otočil a spatřil dva muže kráčející k němu. Při pohledu na prvního z nich se málem ušklíbl, ale podařilo se mu to nutkání potlačit.

Wesley Dalton připomínal Archibaldovi karikaturu aristokrata z edvardiánského období: zlatavé vlasy pečlivě rozdělené pěšinkou, knírek nakroucený do tenkých špiček a obličej překypující sebevědomím od obočí až po důlek na bradě. Všechno dohromady to bylo až na zvracení. Mladší muž došel k Archibaldovi a uštědřil mu bodré poplácání po zádech, jímž ho málem srazil k zemi.

„Takže nejsem jediný, kdo přichází na firemní soaré pozdě! I když se možná budu muset starému omluvit. Ovšem když nakráčím dovnitř s malým kaiserem, snad mě nezbičují!“

Archibald se nervózně usmál. *Portendorf* bylo už celá staletí anglické jméno. A původem z Rakouska, ne z Německa. Ovšem vztekat se kvůli hloupému šprýmu by bylo nevychované. Pozdravil Daltona a stiskl mu ruku.

„Právě jsem přiletěl z Fajjúmu,“ vyprávěl Dalton. To vysvětlovalo jeho oblečení — hnědou leteckou uniformu a kalhoty zastrčené do vysokých černých holinek. Nejspíš letěl nějakým

tím dvoumístným kluzákem, ty tu byly velice oblíbené. „Dostal jsem informaci o mumii, která prý stojí za prozkoumání. Ukázalo se, že to je podvod. Vyrobili ji domorodci ze slámy a sádry, věřil byste tomu?“

Archibald by tomu byl i docela věřil. Dalton byl mumieři posedlý — tvořily součást jeho teorie, že starověcí egyptští vládcové měli ve skutečnosti slámově žluté vlasy, byli příbuznými Anglosasů a vládli ve své říši místním tmavým hordám. Archibald byl zastáncem rasové teorie stejně jako Dalton, ovšem takové tvrzení připadalo jako naprostá pitomost dokonce i jemu.

„Někdy si, Mustafo, říkám,“ pokračoval Dalton a stahoval si z rukou rukavice, „že posílat mě na takové pošetilé výpravy tě vyloženě těší.“

Archibald by na druhého muže málem zapomněl, stál totiž opodál mlčky jako kus nábytku — Daltonův osobní sluha Mustafa, byť najít na tenhle typ práce místní lidi bylo stále těžší. Přijít někde k mumii dnes téměř nebylo možné, protože egyptský parlament obchod s nimi zakázal. Mustafa však zřejmě vždycky dokázal Daltonovi najít novou stopu — nikdy k ničemu nevedla a (jak se Archibald obával) vždy si vyžádala vysoké výdaje.

„Jen se snažím dobře sloužit, pane Daltone,“ promluvil Mustafa úsečnou angličtinou, převzal rukavice a vsunul je kamsi do svého modrého hábitu.

Dalton zavrčel. „Každá ruka se tu natahuje po sebemenším bakšiši. Jsou stejně zkažení jako londýnští spratci, a když je necháte, ukradnou vám i nos mezi očima.“ Mustafa pohlédl na Archibalda a na plných rtech se mu objevil náznak úsměvu.

„Páni!“ zvolal Dalton. „Je tohleto... tamto?“

Archibald popadl ranec, dosud odpočívající na zemi. Stálo ho to neuvěřitelné handrkování, než dotýčný předmět získal, a teď tohohle chlapa nenechá, aby ho vzal do těch svých nešikovných pracek.

„Uvidíte to až společně s ostatními,“ prohlásil.

Na Daltonově obličej se objevilo zklamání a trocha rozhořčení. Ale nakonec jen pokrčil rameny. „Samozřejmě. V tom případě — dovolíte?“ Zatáhl za těžké dveře a ty zaškrábaly o kámen.

Místnost za dveřmi byla okrouhlá a její stěny pokrývaly rozmanité ornamenty v odstínech zlaté, světle hnědé, zelené a tmavě okrové barvy, to vše na pozadí z královské modři. Na hladkých zdech se mihotala záře ze závěsného mosazného lustru, v němž byly po arabském zvyku vysekány otvory ve tvaru hvězd. Podél stěn se táhlo sloupořadí, jehož klenuté oblouky byly zdobeny okrovými pruhy. Docela pěkná ukázka orientální dekadence, která se k Hermetickému bratrstvu al-Džáhizovu jediné hodila.

Předstoupili dva plechoví eunuši s prázdnými nelidskými tvářemi, neproniknutelnými jako mosazné pláty. Každý automat držel v citlivých prstech bílé rukavice, černý hábit a černý tarbúš se zlatým střapcem. Archibald převzal svůj úbor, dlouhý oděv přetáhl přes to, co měl na sobě, a čepec si narazil na hlavu (předtím se ujistil, že zlatá výšivka zobrazující meč a dolů obrácený měsíční srpek míří dopředu).

S Daltonem a jím samým bylo v síni dvaadvacet mužů. Mustafa uctivě zůstal venku. Všichni tu na sobě měli speciální úbor bratrstva, někteří včetně pestrobarevných zástěr a šerp značících jejich hodnost. Postávali ve skupinkách po dvou či po třech a plechoví eunuši je zatím obsluhovali a podávali jim občerstvení.

Archibald každého muže znal, všichni zastávali nějakou funkci ve firmě — jiný způsob, jak se k bratrstvu přidat, totiž neexistoval. Když Archibald muže mýjel, zdravili ho a zdvořilost si žádala, aby každému řádně potřásl rukou, objal jej a políbil na tváře, což byl rituál, který převzali od místních. Všichni pokukovali po jeho ranci, on ho však svědomitě držel z dosahu natahujících se rukou. Bylo to dost únavné a Archibald

byl rád, když se svých druhů konečně zbavil a zanechal v jejich společnosti i Daltona. Propletl se hloučky a konečně zahlédl muže, za nímž přišel.

Lord Alistair Worthington, velmistr Hermetického bratrstva al-Džáhizova, vypadal v nádherném purpurovém, stříbrem lemovaném hávu vskutku velkolepě. Seděl u černého stolu ve tvaru půlměsíce, v křesle s vysokým opěradlem, připomínajícím trůn. Za ním visel na zadní stěně dlouhý bílý praporec s vyobrazením insignií bratrstva.

Na dobu, kdy lord Worthington nebyl „starej“, si Archibald sotva dokázal vzpomenout. Ředitel Worthingtonovy společnosti měl sněhobílé vlasy a patricijské rysy, takže se do role nejvyššího kněze jejich ezoterické fraternity skvěle hodil. Bratrstvo založil on sám roku 1898 a cílem spolku mělo být odhalení moudrosti al-Džáhize — súdánského mystika, který navždy změnil svět a potom zmizel.

Výsledky společného úsilí lemovaly stěny sálu — zakrvácená tunika, alchymistická rovnice údajně psaná al-Džáhizovou rukou a Korán, ze kterého mystik kázal. S obstaráním většiny těchto položek Archibald pomáhal, stejně jako s pořízením rance, který teď vlekl. Jenže na božskou moudrost ani na tajné zákony, jež vládnou nebesům, zatím přes veškeré pátrání nenarazili. Místo toho se bratrstvo stalo útočištěm romantiků — anebo cvoků, jako byl Dalton. Během všech těch let se Archibaldova víra scvrkla jako knot svíčky, která už moc dlouho hoří. Držel však jazyk za zuby. Koneckonců byl loajálním zaměstnancem firmy.

Když došel k lordu Worthingtonovi, nezastihl starce u stolu samotného. Seděl tu také Edward Pennington, jeden z nejstarších mužů ve firmě; byl sice napůl senilní, ale pevně věřil v jejich cíl. Do uší mu něco povídali dva další lidé, každý z jedné strany, a on seschlou hlavou přikyvoval.

„Němci přinesou Evropě strašné problémy,“ vykládala jediná žena mezi přítomnými — kráska se snědou pletí, černými

linkami pod velkýma průzračnýma očima a s vlasy spletenými do copánků, které jí spadaly přes ramena. Na bílých šatech se jí skvěl nápadný široký náhrdelník sestávající z několika řad zelených a tyrkysových kamenných korálů. „Císař a car se teď urážejí každý den, jsou jako děti,“ pokračovala anglicky s výrazným přízvukem.

Než stačil Pennington odpovědět, promluvil muž sedící po jeho druhém boku. Přes mohutná ramena měl bůhvíproč přehozenou kožešinu nějaké skvrnité šelmy. „Nezapomínejte na Francouze. Ti mají nevyřešené účty s Osmany kvůli alžírským územím.“

Žena zamlaskala. „Osmani se moc roztahují. Vážně chtějí dobýt zpátky Maghreb, když mají plné ruce práce na Balkáně?“

Archibald naslouchal, jak oba dál tlachají; ubohý Pennington se sotva dostal ke slovu. Tihle dva byli ukázkou, nakolik bratrstvo sešlo z cesty.

„Jenom doufám, že se nepodaří zatáhnout do těch vašich konfliktů Egypt,“ povzdychla si žena. „Válka, to by nám tak ještě scházelo.“

„Žádná válka nebude,“ prohlásil lord Worthington. Jeho hlas zazněl tiše, ale tak ostře, že všichni u stolu zmlkli. „Žijeme v průmyslové době. Vyrábíme koráby, které brázdí oceány, a vzducholodě, které se prohánějí po nebi. My umíme zacházet s jedovatými plyny a vaše země zase oživila své alchymistické dovednosti a mystická umění. Jaké nové ohavné zbraně by mohl zplodit tento věk?“ Zavrtěl hlavou, jako by zaháněl strašlivá zlá kouzla. „Ne, tenhle svět si válku nemůže dovolit. Proto také napomáhám vašemu králi s nadcházejícím sněmem národů. Jedinou cestou vpřed je mír, jinak dozajista zahyneme.“

Nastalo ticho a potom žena pozvedla číši. „Egyptané milují přípitky stejně jako vy Angličané. Často si připíjíme: *‘Fi sehetak’* — na zdraví. Snad bychom si nyní měli připít na mír.“

Lord Worthington přikývl a pozvedl svůj pohár. „Na mír.“ Ostatní jej napodobili, dokonce i senilní starý Pennington. V půli pohybu si však lord všiml Archibalda.

„Archie! Už jsem se bál, že vás dnes vůbec neuvidíme! No tak, člověče. Vždyť vy dokonce ani nemáte číši!“

Archibald zamumlal omluvu a pozvedl pohár, který mu podal plechový eunuch. Proběhlo obvyklé formální představování a Archibald usedl vedle oné ženy — voněla omamným sladkým parfémem.

„Když naše bratrstvo vznikalo, Archie byl velice nápomocen,“ vyprávěl lord Worthington. „Dohlížel na koupi tohoto domu — loveckého zámečku, který postavili pro bývalého pašu. Tehdy byla Gíza ještě trochu z ruky. Archie drží titul mého vezíra a právě tak...“ Stařec zmlkl a zamrkal modrýma očima na ranec opřený o křeslo. „Je to snad...?“

„Přesně tak, pane,“ odušil Archibald a položil ranec na stůl. Všechny oči se upřely na temnou tkaninu a rozhovory zvolna utichaly. Dokonce i senilní Pennington zůstal užasle hledět.

Lord Worthington se po ranci dychtivě natáhl, ale pak se zarazil. „Ne. Předvedeme tento dar celému bratrstvu.“ Jako na zavalanou se ozval hlasitý zvon, odbíjející celou hodinu. „Á! Dokonalé načasování. Mohl byste vyhlásit začátek setkání, Archie?“

Archibald povstal, počkal, až zvon dozní, a pak zvolal: „Slyšte! Slyšte! Velmistr si žádá, ať bratrstvo naslouchá!“ Hluk utichl a muži se otočili vpřed. Nato lord Worthington povstal a celý stůl s ním.

„Sláva, sláva velmistru!“ zvolal Archibald.

„Sláva, sláva velmistru!“ odpověděl celý sál.

„Děkuji vám, můj vezíre,“ pravil lord Worthington. „A vy, bratři, vítejte na tomto významném setkání. Už přes deset let se snažíme kráčet ve stopách al-Džáhizových a odhalit tajemství, jimiž obestřel svět.“ Ukázal levicí na praporec s insigniemi řádu a na slova *Quaerite veritatem*, napsaná na něm zlatým

písmem. „Hledej pravdu. Naše bratrstvo nespojuje hábity, tajná slova ani pozdravy, nýbrž vyšší a vznešenější poslání. Je důležité, abychom na to nezapomínali a pro samou nabubřelost a rituály nesešli z cesty!

Svět se ocitl na okraji propasti. Naše schopnost tvořit předstihla schopnost chápat. Zahráváme si se silami, jež nás mohou zničit. Toto je úkol, který na sebe musí naše bratrstvo vzít: obnovit nejsvětější starověkou moudrost, stvořit lepší zítřek. Za tímto musíme kráčet. To musí být naše nejvyšší pravda.“ Starcovy prsty spočinuly na ranci ležícím na stole. „Jaký lepší symbol tohoto poslání si přát nežli to, co jsme získali dnes?“ Rozbalil látku a pozvedl poklad, který se v ní skrýval. „Hle, meč al-Džáhizův!“

Zazněly užaslé vzdechy. Archibald slyšel, jak žena vedle něj cosi mumlá, snad jakousi modlitbu. Když pohlédl na meč, nemohl jí to mít za zlé — z jemně kovaného jílce vyrážela dlouhá, lehce zakřivená čepel a obě části byly tak uhlově černé, až se zdálo, že meč pohlcuje světlo.

„S tímto posvátným symbolem,“ prohlásil lord Worthington, „znovu opakuji, co je cílem našeho bratrstva. *Quaerite veritatem!*“

Shromáždění se už už chystalo propuknout v jásot, když tu se nečekaně ozvalo zabušení na dveře.

Archibald, stejně jako všichni ostatní, ke dveřím pohlédl. Někdo na ně znovu zabušil. Celkem třikrát. S každou ranou se dveře otřásly, jako by do nich tloukla obrovitá ruka. Následovala chvilka ticha — a potom dveře kdosi násilím rozrazil, až málem vylétly z pantů. Závora, kterou byly zajištěné, se přelomila jako klacík. Následovaly zděšené výkřiky a po nich spěšné šoupaní nohou, jak muži couvali od místa zkázy.

Archibald zamžoural a spatřil ve dveřním otvoru postavu. Dovnitř vstoupil muž, oděný celý v černém — dlouhé, vzedmuté černé kalhoty měl vecpané do vysokých bot a na těle nataženou

přiléhavou černou košili. Tvář mu skrývala černá maska, která v oválných průzorech odhalovala pouze oči. Zastavil se u rozbitých dveří a obhlédl celou místnost. Pak pozvedl ruku v rukavici a luskl prsty.

A najednou byli dva.

Archibald zlostně zíral. Ten člověk se prostě... zdvojlil! Obě postavy, podobné si jako vejce vejci, na sebe pohlédly a potom ta první znovu luskla prsty. Teď byly tři. Lusk! Lusk! Lusk! Teď bylo těch podivných mužů šest! Všichni stejní, a jako by se vyloupili z ničeho! Pak jako jeden obrátili maskované tváře k ohromnému shromáždění a zvolna, jako stíny, se sunuli vpřed.

Sálu se opět zmocnila tíseň. Cizinci se tiše přibližovali a muži před nimi vrávoravě ustupovali. Archibald horečně přemýšlel a snažil se najít vysvětlení. Tohle je přece trik. Podobné věci už viděl na ulici ve městě. Jsou to místní. Možná zloději? Myslí si, že okradou několik bohatých Angličanů? Když těch šest dorazilo doprostřed síně, zastavili se a stanuli nehybně jako sochy. Podivnou patovou situaci narušil rozhněvaný hlas lorda Worthingtona.

„Kdo se opovažuje sem vtrhnout!“ Šest párů upřeně zírajících očí mu nenabídlo odpověď. Lord Worthington zuřivě zabušil do stolu. „Toto je posvátné místo Bratrstva al-Džáhizova! Klidte se odtud, jinak vás okamžitě nechám vyvést rukou zákona!“

„Pokud je toto dům al-Džáhizův,“ ozval se nový hlas, „pak jsem zde právem.“

Rozbitými dveřmi vešla dovnitř další postava — vysoký muž oděný do černého hábitu, jenž za ním při chůzi vlál. Sepjaté ruce měl navlečené do rukavic z černé kroužkové zbroje a hlavu mu halila černá kápě, takže mu nebylo vidět do tváře. Přesto však jeho osobnost jako by naplnila celou síň a Archibaldovi se zdálo, že na všechny přítomné dolehla jakási tíže.

„Kdo jsi, že si nárokuješ takové právo?“ zeptal se důrazně lord Worthington.

Podivná postava zaujala místo v čele svých společníků a odpověděla tím, že si stáhla kápi. Archibald zadržel dech. I tento muž měl tvář ukrytou pod maskou: napodobovala lidský obličej a zdobilo ji podivné písmo, jež jako by se po jejím zlatém povrchu přesunovalo sem a tam. Oči v oválných průzorech se podobaly černým, chladně žhnoucím propastem.

„Jsem Otec tajemství.“ Mluvil anglicky se silným přízvukem. „Jsem Ten, kdož kráčí po stezce moudrosti. Jsem Poutník mezi světy. Nazývali mě mystikem a bláznem. Mluvili o mně uctivě a hanlivě. Jsem ten, koho hledáš. Jsem al-Džáhiz. A vrátil jsem se.“

Na všechny padlo ticho jako těžký rubáš. Zdálo se, že ani lord Worthington nemá, co by řekl. Archibald jen hleděl s otevřenými ústy a ohromením se na nic víc nezmohl. Z úžasu jej vytrhl štěkávký smích.

„Nesmysl!“ křikl kdosi. Archibald tiše zaúpěl. Dalton.

Ten chlap se dral dopředu, protlačil se mezi ostatními a stanul před černě oděnými postavami. S veškerou nestydatostí aristokracie a mládí zabodl pohled do jejich vůdce. „Vím docela určitě, že nejsi al-Džáhiz! Bratři! Pohleďte na tento exemplář! Vysoký, s dlouhýma rukama a nohama, stavba těla typická pro tropické podnebí súdánských černochoů. Avšak já tvrdím, že al-Džáhiz ve skutečnosti nebyl žádný černocho, nýbrž běloch!“

Archibald si strašně přál, aby Dalton zmlkl. Pro smilování Boží! Jenže ten blázen mlel dál a teatrálně před cizincem šermoval rukama. „Pravý al-Džáhiz pochází z rodu vladařů starého Egypta. V tom je tajemství jeho génia! Kdybyste ho postavili na Baker Street nebo doprostřed hemžících se davů ve Wentworthu, odvážím se říci, že by byl od kteréhokoli jiného Londýňana k nerozeznání! Jsem si naprosto jistý, že pod touto maskou není světlá pleť, typická pro náš anglosaský původ, nýbrž ukoptěná tvář s nízkým čelem —“

Dalton náhle zmlkl, protože cizinec, stojící do té doby zcela tiše, pozvedl ruku v kroužkové zbroji. Meč v dlaních lorda Worthingtona začal náhle hučet a vibrovat. Zvuk sílil, až přešel v kvílení, a starý muž se celý roztrásl spolu s mečem. Pak se meč z Worthingtonova sevření prudce vytrhl a plul vzduchem, dokud jej nezachytily cizincovy natažené prsty. Mužova pěst se sevřela kolem jílce. Vykročil vpřed a namířil čepelí na Daltona.

„Řekni ještě slovo,“ varoval jej maskovaný muž, „a bude to tvé slovo poslední.“

Dalton vytřeštil oči a letmo pohlédl na zašpičatělé ostří meče. Archibald toho chlapa opět v duchu zapřísahal — při všem, co je komu svaté — , aby aspoň jednou *držel klapačku!* Leč běda, mělo tomu být jinak. Zdejší domorodci často vtipkovali o Angličanech, kteří kvůli své umíněnosti nejsou schopni dodržovat doporučení, ať se nezdržují na drsném poledním slunci, a nakonec padají vedrem jako mouchy. Mladý Dalton byl zřejmě odhodlán zmíněnou paličatost na místě dokázat. Zprávil cizince pohledem, v němž se koncentrovala veškerá povýšenost britské pýchy a imperiální arogance, a otevřel ústa, aby spustil další přihlouplou tirádu.

Maskovaný muž se nepohnul. Avšak jeden z jeho společníků ano. Bylo to rychlé a nečekané, jako by člověku obživil před očima kámen. Ruce v rukavicích se natáhly po Daltonovi a staly se z nich šmouhy — podivně se zaškubaly a zakroutily — a pak se postava ladným pohybem navrátila do původního postoje a znehybněla jako socha. Archibald zamžikal. Chvíli mu trvalo, než si v hlavě srovnal, co to vlastně vidí. Dalton stál pořád na tom samém místě. Jenomže hlavu měl úplně otočenou dozadu. Anebo snad tělo. V každém případě se teď bradou dotýkal zadního límce oděvu, zatímco ruce se natahovaly opačným směrem. Vrávoravě se otočil jednou kolem dokola, což vypadalo téměř komicky, jako kdyby se pokoušel dát sám sebe

znova do pořádku. Pak se zastavil, naposledy na ně zmateně pohlédl a padl jako podtátý přímo na tu nesprávně obrácenou tvář — špičky jeho černých holínek zůstaly trčet do vzduchu.

Muži kolem křičeli. Někteří dávali. Archibald měl co dělat, aby nezačal také.

„Není potřeba,“ pronesl sinalý lord Worthington prosebně, „není potřeba dopouštět se násilí.“

Cizinec obrátil černé oči ke starci. „Avšak odplaty třeba je. Odplaty mužům, kteří si přisvojili mé jméno. Masr se stal místem úpadku. Znečistily ho plány cizinců. Avšak já se vrátil, abych viděl dovršení svého velkého díla.“

„S tím ti určitě můžeme pomoci,“ řekl lord Worthington chvatně. „Pokud jsi vskutku ten, kdo tvrdíš. Kdybys nám mohl předvést nějaký důkaz, že jsi opravdu al-Džáhiz, pak ti budu zcela k dispozici. Včetně svého majetku. Včetně svého vlivu. Jestli dokážeš, že jsi hoden jména, k němuž se hlásíš, dám ti vše, co je mi drahé!“

Archibald se šokovaně otočil. Starý pán se tvářil jako někdo, kdo zoufale chce uvěřit. Kdo uvěřit *potřebuje*. Nic tak deprimujícího v životě neviděl.

Muž v černém hleděl na lorda Worthingtona, jako by zvažoval jeho cenu, a oči mu potemněly ještě víc. „Dáš mi vše, co je ti drahé,“ opakoval trpce. „Dokonce i to bys udělal, že ano? Nic víc, co bys mi mohl nabídnout, už nepotřebuju, starče. Ale jestli si žádáš důkaz, máš ho mít.“

Cizinec pozvedl meč a namířil jím na ně. V síni se setmělo, světlo se prodíralo stíny. Ona nepochybná moc, jež z muže vyzařovala, zesílila a rostla dál, až se Archibaldovi začalo zdát, že už už padne na kolena. Obrátil se k lordu Worthingtonovi — a zjistil, že stařec hoří. Po rukou se mu kradly jasně rudé plameny, kůže se mu svažovala a naskakovaly na ní puchýře. Avšak on sám si toho zřejmě nebyl vědom. Hleděl do síně, kde hořeli i všichni ostatní členové bratrstva — jejich těla plála

krvavým ohněm bez kouře. Podivné plameny nechaly jejich oděv nepoškozený, ale stravovaly jim kůži a vlasy. Všichni v síni řvali.

A nejen oni, uvědomil si Archibald. On sám řval totiž také.

Pohlédl na oheň halící mu paže a požírající maso pod nedotčenými šaty. Vedle něj ječela ta žena a její smrtelný křik se mísil se strašlivou kakofonií kolem. Ještě předtím, než Archibalda nadobro pohltily plameny, se krátce vznesl kamsi mimo všechnu bolest a hrůzu a teskně zatoužil po svém Londýně, po Vánocích, po drahé Georgianě a po snech, které už se nikdy neuskuteční.

Kapitola druhá

Fátima se předklonila a zabafala z vodní dýmky. Muasel tvořila směs štiplavého tabáku namočeného do medu a melasy, se špetkou bylinek, oříšků a ovoce. Ona však cítila ještě jinou příchut' a ta ji lechtala na jazyku, sladká až k nevolnosti. Magie. Zježily se jí z ní jemné chloupky na šíji.

Hlouček, který se tu shromáždil, Fátimu napjatě sledoval. Muž s velkým nosem a bílým turbanem na hlavě se jí naklonil tak těsně nad rameno, až ucítila pach sazí na jeho kůži — zřejmě to tedy byl hutník. Sykl na svého společníka, ať je zticha, takže všichni ostatní se o to víc rozhartusili. Koutkem oka zahlédla, jak Chálid zpražil oba muže pohledem a svrástil širokou tvář. Naštvat bookmakera není nikdy dobrý nápad.

Stejně jako většina ostatních si ti dva zřejmě vsadili na Fátimina soupeře, který seděl naproti ní u osmihranného stolu. Takových sedmnáct let, hádala Fátima, tvář měl ještě mladistvější než ona. Ale už porazil muže dvakrát tak staré. Co však bylo důležitější, on byl „on“, což dokonce i v Káhiře, přes všechnu její okázalou modernost, mělo svou váhu — a vysvětlovalo to i úsměv na jeho tmavých rtech.

V tradičnějších ahwách se ženy pořád ještě neobsluhovaly, obzvlášť v takových, kde se kouřily šíši, čili ve většině z nich. Ale v tomhle špinavém doupěti, zastrčeném v pochybné postranní uličce, bylo každému jedno, jakého pohlaví hosté jsou.

Přesto by tu Fátima spočítala ženy na prstech jedné ruky. Většina jich přenechávala hazard mužům. Tři, které seděly u stolu na druhém konci tmavého lokálu, patřily nepochybně ke Čtyřiceti leopardicím — na sobě měly křiklavé světle červené kaftany a hidžáby a k tomu modré turecké kalhoty. Člověk by je podle jejich pohrdavých pohledů považoval za členky bohaté společenské smetánky, a ne nejznámějšího zlodějského gangu ve městě.

Fátima pustila z hlavy všechny kolem — hazardní hráče, samolibé kluky i naduté zlodějské dámy — a soustředila se na vodu bublající v baňaté vodní dýmce. Představila si ji jako tekoucí řeku, tak skutečnou, že když vdechla její vůni, zvlhly jí konečky prstů. Dlouze potáhla z dřevěného náustku a nechala na sebe očarovaný muasel působit. Potom vydechla hustý sloupec kouře.

Nevypadal jako obyčejný kouř — byl spíš stříbřitý než šedý. A také se jinak pohyboval — držel pohromadě, místo aby se rozplýval. Pár vteřin trvalo, než všechno dostalo svůj tvar, ale když se tak stalo, Fátima se neubránila tak trochu vítězoslavnému pocitu. Vzduchem se klikatila mlžná řeka a na její hladině plula felúka; trojúhelníkovitou latinskou plachtu měla napjatou a za zádi se jí čeřila voda.

Éterický koráb provázelo na jeho plavbě každé oko v baru. Dokonce i ženy od Čtyřiceti leopardic užasle zíraly. Fátiminu vyzývateli naproti za stolem se vytratil úsměv z tváře. Místo toho udiveně otevřel ústa. Když se magie vyčerpala a kouř rozplynul, mladík jenom zavrtěl hlavou a odložil trubici své vodní dýmky na znamení porážky. Publikum zaburácelo.

Fátima klidně seděla a přijímala projevy uznání a Chálid zatím vstal, aby sesbíral peníze. Očarovaný muasel patřil k zakázaným látkám: špetka lajdáckého čarodějnictví a alchymistických směsí působila jako droga. Ti, kdo na ní byli závislí, vyměnili životy za honbu za dalšími a dalšími skvělými kouzly.

Mírnější varianta muaselu bývala naštěstí populární na ženské univerzitě v Luxoru. A Fátima se jako studentka zúčastnila jednoho nebo dvou takových soubojů. Nebo tří. Možná více.

„Já saláma!“ zvolal kluk. „Šádío, ty jsi vážně tak dobrá, jak Ustá tvrdil.“

Al-Ustá byla Chálidova přezdívka. Tento starý turecký titul se dával řidičům, dělníkům, mechanikům a řemeslníkům — vlastně každému, kdo vynikal v tom, co dělal. Fátima si byla jistá, že Chálid se v životě poctivou prací neživil. Ale když přišlo na to obstarat sázky, nikdo se mu nevyrovnal.

„Jedna z nejlepších, to ti povídám,“ prohlásil bookmaker a posadil se, aby přepočítal svazky bankovek.

Se jménem Šádía přišel Chálid. Obr Fátimu provázel po odvrácené části Káhiry, kde by Fátima el-Šárawi, zvláštní vyšetřovatelka egyptského Ministerstva alchymie, kouzel a nadpřirozených entit, přitahovala nevídanou pozornost.

„Walláhí!“ zvolal kluk. „Nikdy jsem neviděl tak realistické kouzlo. V čem je tvoje tajemství, co?“

„Tajemství“ spočívalo v tom, co pochytil každý student prvního ročníku na lekcích z mentální manipulace elementy: zpodobňuj reálné zkušenosti, ne představy. V tomhle případě šlo o loďku jejího strýce, na které se plavila už spoustukrát.

„Jak už říkal Chálid — tedy Ustá —, jsem jedna z nejlepších.“

Kluk si odrkl. „Na to bych tě netipoval.“ Naklonil hlavu a významně pohlédl na její oděv — pánský oblek, zcela bílý včetně vestičky, což na její červenohnědé pleti vypadalo úžasně. Fátima si přejela prsty po zlaté vázance, tak aby na temně modré košili dobře vynikly třpytivé manžetové knoflíčky.

„Závidíš?“

Kluk si znova odrkl a založil si ruce na hnědém kaftanu. Stoprocentně záviděl.

„Tak co kdybys mi dal to, pro co jsem sem přišla, a já tě za to pošlu za svým krejčím.“

„Gamále,“ pravil Chálid. „Už s tím kšeftem nezdržuj. Šádía byla trpělivá až dost.“

Víc než trpělivá. Tato vlastnost její silnou stránkou určitě nebyla. Ale špionážní práce si ji vyžadovala. Zloději byli z podstaty nedůvěřiví a jedině určité pochopení pro jejich neřesti je dokázalo uvolnit. Podívala se na své zlaté kapesní hodinky, které byly navržené tak, aby připomínaly starodávný astroláb. Půl jedenácté.

„Noc nám zrovna nemládne.“

Kluk vztyčil hlavu. „Co říkáš, Saíde? Vypadá Šádía na to, že s ní uděláme obchod?“

Gamálův společník, sedící vedle něj, si na chvílku přestal kousat nehty a zamumlal: „Ať už je to radši za náma, jo?“ Tenhle vytáhlý mladík vypadal dokonce ještě mlaději než Gamál; odstávaly mu uši a na hlavě měl svatozář kudrnatých vlasů. Fátimě zatím vůbec nepohlédl do očí. Doufala, že kvůli tomu, za jakou osobnost se sama vydává: mladá dáma z vyšších kruhů, ochotná dobře zaplatit za kradené zboží.

„Tak pojďme někam do soukromí,“ navrhl Chálid. Ukázal k zadní místnosti a vstal. Fátima si uhladila kšticí přistřižených černých kudrn, narazila si černou buřinku a chystala se vstát. Pak se zarazila. Ani jeden z mladíků se nepohnul.

„Ne,“ pravil Gamál. Saíd byl stejně vyvedený z míry jako Fátima a Chálid.

„Ne?“ Mohutný bookmaker protáhl to slovo tak, že by to každého vyděsilo. Tohohle kluka ale ne.

„Zatouláš se na místo určené k tajnostem a lidi hned dostávají nápady. Třeba jednoho z nás cestou přepadnout a pokusit se zjistit, o jaké tajnosti jde. Můžeme uzavřít náš obchod tady. O co jde? Walláhí, vždyť si nás nikdo ani trochu nevšímá.“

Fátima si byla jistá, že je tu sledují úplně všichni, a to velmi bedlivě. Na místech, jako je tohle, musíte mít oči vzadu, po stranách a ještě nahoře. Přesto měl ten kluk pravdu. Pohlédla

na Chálida. Tvářil se tázavě. Vypadal, že je připraven chlapce chytit a vytáhnout ho ze židle. Ale přestože by to mohlo být zábavné, nejlepší je nepřitahovat pozornost. Znovu se posadila. Chálid si povzdychl a udělal totéž.

„Tak mi to tedy ukažte,“ poručila Fátima.

Saíd si sundal z ramene hnědý vak a položil ho na stůl. Když sáhl dovnitř, Fátima si uvědomila, že pevně svírá držadlo své vycházkové hole, jež mělo tvar lví hlavy. Trpělivost.

„Počkat.“ Gamál natáhl ruku a Saída zadržel. „Ukaž nám peníze.“

Fátima sevřela hůl pevněji. Ten kluk jí začínal lézt na nervy.

„Takhle tady obchody neděláme,“ vyplínil ho Chálid.

„Takhle je dělám já, strýčku.“ Upřel pohled na Fátimu. „Máš je?“

Neodpověděla hned. Místo toho se mu upřeně zadívala do očí — dokud to jeho siláctví trochu nepovadlo. Teprve potom sáhla do vesty a vytáhla ruličku bankovek. Modrozelený papír oblepený královskou pečetí se klukovi zatřpytil v očích. Olízl si rty a přikývl. Saídovi se viditelně ulevilo a konečně vytáhl předmět z vaku. Fátima zadržela dech.

Vypadalo to jako lahev, jen nebyla vyrobená ze skla, ale z kovu, s oblým hruškovitým dnem vykládaným zlatými florálními motivy, které se táhly až k dlouhému hrdlu. Povrch nádoby byl zašlý jako matný bronz, ale Fátima odhadovala, že je to mosaz.

„Je to staré,“ poznamenal Saíd a přejížděl prstem po vyrytých ornamentech. „Myslím, že tak z doby Abbásovců. To je nejmíň tisíc let.“

Měl dobré oko. Takže pod tím nervózním pohledem se skrývá učenec.

„Našli jsme to, když jsme byli na rybách. Myslel jsem, že to je lahvička na parfém nebo něco, co používali první alchymisté. Ale tohle...“ Sáhl na zátku v hrdle lahve a přejel po nefritové keramické plombě, na níž byl vyrytý drak. „Nic takového jsem

ještě neviděl. Možná je to z Číny? Dynastie Tchang? Ani to písmo neznám. A vosk je čerstvý, jako kdyby ho tam někdo dal teprve včera —“

„Nic z toho jste nesundali, že ne?“ skočila mu Fátima do řeči.

Řekla to tak ostře, až chlapec vytřeštil oči.

„Ustá Chálid nám řekl, že nesmíme. Že neporušená plomba je součástí obchodu.“

„Jsem ráda, že jste ho poslechli. Jinak byste jen plýtvali časem nás všech.“

„Ajwa,“ vzdychl si Gamál. „Ale rád bych věděl, co je na tom tak zvláštního? My najdeme se Saídem spoustu krámů. Každý den, walláhí. Všechno, co lidi hoděj do Nilu, vyplave zase zpátky. Prodáváme to boháčům, jako jsi ty. Ale nikdo nám ještě nenabídl tolik, walláhí. Slyšel jsem ještě něco jiného —“

„Gamále,“ přerušil ho Saíd. „Není čas vykládat tohle všecko znova.“

„Já myslím, že je času dost,“ odvětil Gamál s pohledem upřeným na Fátimu. „Moje stará settí mi vyprávěla příběhy o džinech uvězněných v lahvích, které někdo hodil do moře — dávno předtím, než je al-Džáhiz všechny přivedl zpátky na svět. Říkala, že rybáři je občas najdou, a když džina osvobodí, splní jim i největší přání. Walláhí! Tři přání, to z tebe může udělat krále nebo nejbohatšího člověka na světě!“

„Vypadám snad jako tvoje settí?“ zeptala se Fátima. Ale tentokrát klukovo siláctví nepovadlo ani na chvíli.

„Obchod nebude,“ řekl náhle. Popadl lahev a vecpal ji do vaku. Fátima v duchu zavyla.

Saíd vypadal zaraženě. „Já Alláh! Co to děláš? Ty peníze potřebujem!“

Gamál nespokojeně mlaskl. „Ale, ale! Walláhí, ty jseš chytrý, jen když jde o knížky! Mysli! Jestli je to, co si myslím — co si ona myslí —, že to je, tak to můžeme použít sami! Přát si, aby peníze padaly z nebe! Nebo proměnit ve zlato celou pyramidu!“

„Vy dva teď děláte chybu,“ varoval je Chálid. Jeho temná tvář se podobala bouři a bílé vlasy, které ji obklopovaly, zase ježatým mrakům. „Udělejte obchod a běžte si po svém. U Milosrdného, není moudré —“

„Není moudré?“ pitvořil se Gamál. „To je z tebe teď najednou sůfí? Budeš mi recitovat hadísy? Ty nás nevyděsíš, starochu. Když jsme ti tu lahev přinesli, byls celej žhavej nám ji vzít. A když jsme ti ji dát odmítli, tak jsi byl ještě víc hrr do toho, abysme uzavřeli tenhle obchod. Vy dva v tom jedete spolu? Myslíte si, že nás oblafnete? Radši si dávej bacha. Mohl bych na tebe použít jedno ze svých přání, walláhí!“

Fátima už toho slyšela dost. Dávno jí mělo dojít, že ten kluk nebude vyjednávat čestně, když kolem sebe pořád hází tím svým „walláhí“. Nikomu, kdo se tak často odvolává na Boha, se nedá důvěřovat. Takže po dobrém to tedy nepůjde. Sáhla znovu do vesty, vytáhla odtamtud kousek stříbra a plácla jím o stůl. Dřív průkaz Ministerstva vypadal jako tlustá složka papírů s přilepenou daguerrotypií. Teprve loni přešli na tyhle placky — byla na nich alchymistická fotografie vyleptaná do kovu. Odhalit svou pravou totožnost Fátima v úmyslu původně neměla. Ale dívat se, jak se z Gamálovy tváře všechno sebevědomí vytrácí, za to stálo.

„Ty pracuješ pro Ministerstvo?“ zachraptěl Saíd.

„Je docela těžký tohle sehnat jinak,“ odpověděla.

„To je podfuk,“ vykoktal Gamál. „Ženský pro Ministerstvo nepracujou.“

Chálid si povzdychl. „Vy dva byste měli víc číst noviny.“

Gamál zakroutil hlavou. „Já tomu nevěřím. Ty nejsi —“

„Chalas!“ zasyčela Fátima a naklonila se k němu. „Konec hraní. Potřebuješ vědět jen tohle. V téhle místnosti jsou čtyři další agenti. Vidíš toho chlapa u dveří?“ Neobtěžovala se ohlednout, zatímco ti dva jí mžourali přes rameno. „Další právě baví celý stůl po vaší pravici. A třetí si vychutnává vodní dýmku

a sleduje, jak vedle hrají tawlu. A ten čtvrtý, to vám ani neřeknu, kde ten je.“

Otáčeli hlavami sem a tam jako surikaty. Saíd se viditelně třásl.

„Takže teď uděláte tohle. Dáte mi tu lahev. Já vám dám polovinu toho, na čem jsme se dohodli — protože jste dělali problémy. A nedotáhnu vás k výsledku. Ujednáno?“

Saíd přikývl tak rychle, až mu zapleskaly uši. S Gamálem to však bylo něco jiného: byl otřesený, ale ne zlomený. Oči mu těkaly od její placky k vaku a zase zpátky. Když zaťal zuby, Fátima v duchu zaklela. To není dobré znamení.

Kluk bleskurychlým pohybem převrhl stůl. Chálid se rozplácl na zemi, podklouzla mu židle. Fátima jen tak tak nespadla a vrávorala dozadu. Gamál tu stál s lahví v jedné ruce a nožičkem v druhé. Takže hlavně neupoutat pozornost, že ano.

„Teď určuju pravidla já! Pustíš nás odsud ven! Nebo zlomím pečeť a uvidíme, co se stane!“

„Gamále!“ protestoval Saíd. „Vždyť můžeme prostě odejít. Nemusíme —“

„Nebuď blbej! Ona nás odejít nenechá! Sblej nás a naše rodiny už o nás nikdy neuslyšej! Budou na nás dělat pokusy! Nebo z nás udělají žrádlo pro ghúly!“

Fátima se zamračila. Lidi měli hodně divné představy o tom, co se na Ministerstvu děje. „Nemáš ponětí, co děláš. A odsud neodejdeš. S tímhle ne. Teď mi to dej. Tohle je naposled, co tě žádám.“

V Gamálově tváři jako by se něco zlomilo. Zaťal zuby a zavřel. Potom přešel čepelí přes voskovou plombu a ta se odlomila a odpadla.

Nastala chvíle ticha. Celá ahwa se už dávno obrátila k nim a zírala na to pozdvižení. Ale očima teď neviseli ani na drobné ženě v bílém západním obleku, ani na mohutném muži, který se právě zvedal ze země a o němž věděli, že je to místní bookmaker, ani na dvou mladících stojících za převrženým stolem.